

at lade sig bebrage uden selv at have den mindste Følelse deraf, men naar de gjøre det, de efter deres Overbeviisning ansee for det Bedste, saa kan man ikke bebreide dem Noget, selv om det, de have gjort, ogsaa i Birkelig-heden skulde vise sig at være meget galt. Det at komme til nøie at bestemme, hvilken Sygdom en Person lider af, og at finde Grandsen mellem de forskjellige Sygdommes Art, det troer jeg selv den ærede Rigsdagsmand, som i den Henseende har udtrykt sig med megen Frimødighed, vil indrømme mig er saa vanskeligt, at man ikke kan betragte den Læge som umoralsk, der i Følelsernes Opbrusning kommer til den Overbeviisning, at en Mand, som er meget syg, netop har den Art af Sygdom, som det gjælder om. Man veed hvor let man kommer til at see hvad man ønsker at see, og det er meget naturligt, at naar en Læge vidste, at den Syge kunde blive en Krøbling, og at han, dersom han havde en bestemt Art af Sygdom, vilde blive forføret, men i modsat Fald ikke, da vilde Lægen med den fuldeste Overbeviisning komme til at see, at Manden havde en Sygdom, der maatte gjøre ham forførgelsesberettiget.

Ordføreren: Jeg skal blot meddele den Oplysning, at Antallet af de Syge, hvorom der har været tvistet saa meget, beløber sig til 29, hvoraf de 13 høre til den Kategorie, at de efter Lovforslagets Bestemmelser vilde falde udenfor de 6 Classer. Der vil saaledes i det Høieste ikkun blive omtrent 20 Syge efter 2 Aars Krig, saa at man vistnok ikke har Grund til at være saa bange for at optage en Bestemmelse om de Syge, naar man dog iøvrigt maa erkjende, at deres Sygdelighed ogsaa kan være en virkelig umiddelbar Følge af Krigen. Med Hensyn dernæst til det første af den ærede sidste Taler stillede Ændringsforslag, hvorefter der skulde bruges Udtrykket „Understøttelse“, skal jeg endnu bemærke, at Comiteen som berørt i Betænkningen ikke har anset det for hensigtsmæssigt, at bruge saadanne enkelte Ord, som antyde et aldeles bestemt Princip; thi det ligger baade i selve Lovforslaget og de stillede Ændringsforslag, at der hverken har været eller vil kunne blive nogen Tale om at gennemføre et aldeles

enkeltstaaende Princip. Det synes mig derfor at være bedre, at optage det af Udvalget foreslaade Ord „Livrente“, som aldeles ikke berører Noget om Principet men blot om Sagen, og naar vi optage dette Ord, komme vi til et Resultat, og det er egentlig, det man skal have frem i en Lov, hvormod de Principer, hvorpaa man bygger Loven, høre hjemme i den Discussion, som er gaaet forud for Loven, men ikke i denne selv.

Tscherning: Den ærede Ordfører bemærkede, at der for Dieblisset vare saa faa Syge, men det ligger især deri, at der for Dieblisset kun ere meget faa af dem, som kunne haabe at faae Understøttelse. Gjøre vi det derimod til en Regel, skal den ærede Ordfører see, at der ville komme mange flere, og man maae vel lægge Mærke til, at jeg paa ingen Maade har udelukket dem, men jeg har kun vlist dem til at søge deres Understøttelse ad en anden Vej, det vil sige at søge Staten igjennem Communen. Jeg har søgt at underkaste deres hele Tilstand og Forhold en Bedømmelse paa et andet Stadium, som jeg troer er aldeles rigtigt for begge Parter, og man vil, Bag. 2 paa Listen over Ændringsforslag nederst paa Siden under Nr. 16 finde det Forslag, jeg i den Henseende har stillet.

Da ingen flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, over Ændringsforslagene, der foretoges i følgende Orden og gav nedenstaaende Resultat:

1) Tschernings Forslag:

At første Stykke forandres saaledes: „De Krigsvansøre inddeles ifølge deres Vanførhed i følgende 6 Classer med Hensyn til den Understøttelse af Staten, hvorpaa de bør have Krav.“ vedtoges med 38 mod 27 Stemmer.

Som Følge deraf bortfaldt Udvalgets Forslag, at Ordene: „efter deres Førlighedstab“ udgaae.

2) Tschernings Forslag (til 1ste Klasse, 3die Passus):

At „skulle“ forandres til „kunne“, og at der tilføies: „og Manden derved sat ud af Stand til at hjælpe sig selv, som ovenfor betegnet.“ forkastedes med 35 mod 30 Stemmer.